

Добре дошли
ВЪВ

ВИДОСЕЛ

Осн. 1703 г.

Шофирайте
внимателно

НОВАТА КЪЩА

Яни намрази къщата в мига, в който я видя. Нямаше нищо общо със стария им дом. Старият им дом беше апартамент на приземния етаж, сгушен между идентични къщички на уютна улица. Имаше синя входна врата със златист номер, която водеше от улицата направо във всекидневната. Имаше точно толкова пространство, колкото трябваше на Яни, майка му и татко му. Вътре беше като в прегръдка.

Тази къща обаче стоеше сам-сама насред голото поле, заобиколено от студено октомврийско небе. Стърчеше от земята, сякаш не ѝ е там мястото. Предната врата беше с цвета на развален зъб.

– Имаме си собствена алея до къщата – каза майка му, поклащайки глава. – Още не мога да повярвам. Това ще промени всичко.

– И... заслушай се, чуваш ли? – попита татко му.

Яни се заслуша, но единственият звук, който долавяше, беше тропането на дъжда по покрива на колата и шляп-шляпането на чистачките по предното стъкло.

– Тишина – обяви баща му със задоволство. – Ще можеш да вдигаш колкото си искаш врява тук и никой дори няма да забележи.

Яни не разбираше защо това е нещо хубаво. Местата за живеене трябваше да са шумни: означаваше, че наблизко има хора. Той надникна през мокрите прозорци на колата и огледа полята, които ги заобикаляха. Никога не се беше озовавал на толкова пусто, плоско, снижено до земята място. Небето отгоре изглеждаше огромно и смазващо като гигантски длани. Нямаше други къщи.

– Каза, че е в село – промърмори Яни.

Майка му посочи надолу по пътя.

– Видосел е на десет минути в онази посока. Толкова ще ти хареса, Яни! Има площадче и църква... и автобусна спирка, разбира се. Ще я ползваш всеки ден след ваканцията!

Яни настръхна. „Ридълтън“. Новото му училище. Шеше да започне там по средата на първия срок, седмици след всички останали. Трябваше да са се преместили тук месеци по-рано, но нещата се бяха отлагали толкова много пъти, че се наложи Яни да започне в друга гимназия в родния си град само за да си тръгне няколко седмици по-късно. Учителите дори не си направиха труда да му научат името.

Той се втренчи в грозната къща, в сивото небе и в голите поля. Вече живееше тук. Оставил беше приятелите си и всичко, което някога му е било близко, за... *това?*

– Така – обади се татко му. – Хамалите ще пристигнат всеки момент. Да видим докъде са стигнали майсторите!

Той се пресегна за ключа на таблото. Майката на Яни стрелна ръка напред, за да го спре, с широко отворени и отчаяни очи.

– Не! Трябват ѝ още поне...

Но беше твърде късно. Баща му изключи двигателя. Колата затихна, след което се изпълни със секващ гъха писък, който се заблъска между стъклата и разтреса въздуха.

– Съжалявам – прошепна таткото. – Толкова съжалявам. Майката се свлече безпомощно в седалката си.

– О, майчице мила. Това е. Така ще е през остатъка от следобед.

Яни се взираше в пиццящия вързоп до себе си. Тази гърчещ се в столчето си буца, тази кралица на ларвите, беше причината да се преместят на това отвратително място.

Ари.

Сестричката на Яни се появи преди една година с писък и оттогава почти не си беше поемала гръх за друго. Пищеше, когато се събуди; пишеше, когато я вземеш на ръце; пишеше, когато я оставиш. И най-малкото нещо можеше да я отприщи – силни звуци, слаби звуци, средни звуци – а стана дори още по-зле, откакто започнаха да ѝ никнат зъби. Сега гържеше майка му и баща му будни до зори, изцеждаше енергията им капка по капка и ги преобразяваше в същински зомбита. Спяха, когато могат; ядяха, когато се сетят. Татко му понякога заспиваше, докато му говори, по средата на изречението.

– Дай ми я – каза бащата немошно. – Ще я сложа за малко в слинга.

– Не, не, зъбите са – намеси се майка му. – Дай ѝ дъвкالكата.

– Нямаме дъвкالكа, тя я хвърли през прозореца.

– О, божичко.

– Просто ѝ дай една бисквита.

– Къде са бисквитите?

– В чантата.

– Не са тук.

– Не, в *другата* чанта.

– *Това* е *другата* чанта!

Яни въздъхна. Майка му и татко му напоследък постоянно се караха. А преместването само беше влошило нещата.

Никой не ви е карал да се местим, искаше му се да им каже. Никой не ви е карал да имате бебе.

Но Яни не го каза. Остави гумите да попият надолу по гърлото му и да се утаят в стомаха му, а той излезе от колата под проливния дъжд.

Отблизо къщата изглеждаше дори по-зле: голяма, отблъскваща тухлена кутия, изнемощяла и грозна. Алеята на къщата се вливаше в напукан път към селото. Яни виждаше старата, избледняла табела, която оповестяваше, че вече се намираш във Видосел. Някой беше сложил статуя отдолу – каменен жабок, седнал върху гъба и стиснал счупена въдица. Изглеждаше жалък, като всичко останало тук. Едното му око липсваше. Другото му се мръщеше насреща, сякаш никак не е добре дошъл.

– Е, и аз не искам да съм тук – промърмори момчето.

Вярно си беше: Яни не искаше да остави стария си живот. Но откакто Ари се беше появила, старата им къща – старата им идеална, малка, уютна като презгърдка къща – вече им беше тясна. Майка му и татко му не можеха да си позволят по-голямо жилище в града. Затова започнаха да говорят за местене в провинцията: можеха да имат повече пространство за по-малко пари; татко му можеше да си почине от работата и да гледа Ари няколко години; майка му можеше отново да започне да работи. Родителите му толкова се бяха вдъхновили, че бяха взели решението, без изобщо да кажат на Яни.

Дори веднъж не го попитаха той какво иска. И ето го сега тук, на километри от всичко, което някога е познавал. Яни си погледна телефона... и разбира се, видя, че няма обхват. Дори не можеше да се обади на приятелите си.

– Е! Какво ще кажеш, приятелче?

Татко му стоеше до колата и се опитваше да натика Ари в слинга. Тя се бореше с презрамките с всички сили, виеше и размахваше пухкавите си ръце.

– Ужасно е – отговори Яни.

– Пфф! Драматизираш – каза баща му. – Замисли се за цялото пространство, което ще имаш тук! А и имаме роднини зад ъгъла, в Ридълтън. Не е ли страотно?

Яни гневно прехапа устни.

– Тамко, не знам нищо за Ейми. Сто пъти ти казах!

Баща му изсумтя с насмешка, избягвайки на косъм летящите пред лицето му юмруци на Ари.

– Как така, не я познаваш? Братовчедка ти е.

– Втора братовчедка – поясни Яни. – И дори не си говори с мен по разните семейни сбирки. Просто... присъства и се държи странно.

Тамко му не отговори. Най-сетне беше натикал Ари в слинга, но тя се гърчеше като заклецена съомга и го риташе право в слабините. Тамкото се облегна на колата, без опит да се защити, като скала, която преживява буря. Вече дори не слушаше Яни.

Момчето въздъхна и влезе самò в къщата. Преди не беше така. Имаше времена, преди да се роди Ари, когато *всичко* се въртеше около това какво иска *той*. Яни само трябваше да помоли за нещо – киновечер, гостуване у приятел – и родителите му изпълняваха желанието му. От известно време обаче вече не беше така. Напоследък усещаше, че трябва да се бори дори за да бъде забелязан.

Отвътре къщата някак си беше даже по-зле, отколкото отвън. Майсторите бяха прекарали тук седмици наред в боядисване на стени и махане на стари килими, но стаяте все още изглеждаха неуютни. Майка му стоеше сама в подобната на нещера всекидневна, ухилена от ухо до ухо.

– Гигантска е, а? – каза тя.

– И мразовита – добави Яни и потрепери.

– От големите прекрасни прозорци е – поясни щастливо майка му. – Пропускат студа. Затова си имаме майстори да оправят нещата!

Тя потупа огромната каменна камина до себе си. Очевидно не беше ползвана от години: вътрешността ѝ беше цялата в паяжини и изсъхнали листа. Тежкият ѝ железен панел беше свален и облегат на стената. Без него камината приличаше на зейнала пасть.

– Можеш ли да повярваш? Имали са си приказна работеща камина, а просто са я запушили!

Яни потръпна. Хич даже не беше прекрасна, по-скоро ужасна. Не бе изненадан, че бившите собственици са я запушили. Тухлите отвътре целите бяха обгорели и покрити с...

– Това пък какво е? – попита Яни.

Някой беше издълбал символи в тухлите. Пръстени, кръгове, спирали – десетки грасканици, скупчени в тъмнината като взиращи се очи. Майката на Яни забеляза изразжението му и го стисна в силна прегръдка.

– Утре ще ги изшкурим. Искаш ли да видиш новата си стая?

Яни грейна. По принцип би се измъкнал от такава прегръдка – беше почти на дванайсет и се чувстваше твърде голям за подобни работи. Но вече не му се случваха много такива моменти – той и майка му, заедно, насаме. Не можеше да обясни колко много му липсваха простичките, небрежни целувки, докато тя минава покрай него, или мечешките ѝ прегръдки в гръб. Има хора, които винаги могат да кажат как се чувстват, дали са ядосани, самотни или тъжни, но Яни не беше от тях.

Качиха се горе и намериха новата му стая. Стомахът на Яни се сви на топка: тази беше най-ужасната от всички. Останалата част от къщата поне беше изкорубена и пребоядисана, но тази стая си стоеше недокосната. Мърлявите пердета още си висяха на прозореца. На пода лежеше прояден от молци килим, по който още личеше мястото на старите мебели.

– Оф, за бога! – викна майка му. – Трябваше да оправят и тази стая...

По средата на стаята, изтъпанено като чакащ гост, стоеше старо дървено легло с рамка. Яни преглътна.

– Нали няма да трябва да спя на това?

– В никакъв случай – увери го майка му. – Сигурно е гъмжило вътре.

– Гъмжило ли?

– Дървеници. – Тя потръпна. – Крият се в пукнатините.

Яни се отдръпна назад. Цялата рамка беше в тънки като косъмчета пукнатини. Вътре можеше да живеят някакви *твари*, които само чакат удобен случай да изпълнят навън и да го нахапят, докато спи. При тази мисъл му се прииска да се хвърли под горещия душ и никога да не спре да се къпе.

От долния етаж долетя писък – Ари беше пристигнала.

Майка му въздъхна.

– Съжалявам, миличък. Ще видим дали хамалите не могат да ни помогнат да я стегнем. Можеш ли да свалиш старите пергета, докато нахраня Ари?

Тя излезе от стаята и така приключи моментът им заедно. Яни преглътна думите, които бълбукаха в гърлото му. Това беше всичко, което вече можеше да очаква: половинчатата прегръдка и най-гадната стая в цялата къща.

Той се загледа през прозореца: единично стъкло, поръбено с плесен. Старият му прозорец гледаше към дворовете на съседите; този гледаше към голите празни полета на Видосел. Стомахът му съвсем се сви. Никога в живота си не беше виждал по-студено, безлично, негостоприемно място. Тук нямаше нищо за него, *нищо...*

Той се спря. Грешеше: полята не бяха съвсем пусати. В далечината тревата внезапно се издуваше в могила. Беше твърде малка за хълм и твърде голяма, за да е нищо. Но в

мига, в който Яни я видя, усети как по тила му пробяга тръпка.

Дълбоко в себе си знаеше, че има нещо нередно в нея. Все едно под земята се спотайваше някакво чудовище. Като цирей в тревата. Яни можеше да се закълне, че започна да чува някакво звънене в ушите, когато гледа нататък – като тънки гласчета на камбанки, които ехтят в далечна празна стая.

Никога не доближавай това нещо, прошепна някакъв глас дълбоко в съзнанието му. Лошо е.

Яни тръсна глава и бързо се извърна от прозореца. Естествено, че могилата е лоша: всичко във Видосел беше лошо. Яни беше заклетен в гадна къща с гадно бебе и гадно семейство, на което не му пука за него.

Как изобщо би могло да е по-зле?